

Chương 20

Chắc vì khí chất của hai người đàn ông quá cao, đến nỗi nếu Lộ Lâm không chạy ra từ phía ngựa của cả hai thì có lẽ Vụ Mang Mang cũng không phát hiện ra chị ta.

“Mang Mang, em cũng đến sao? Tốt quá!” Lộ Lâm rất nhiệt tình dang hai tay bước tới, ôm Vụ Mang Mang vào lòng, áp má lên má cô để chào hỏi.

“Julia”, Vụ Mang Mang chào hỏi lịch sự nhưng vẫn tỏ ra nhiệt tình.

Có lẽ hôm nay gặp phải quá nhiều cô nàng cáo già nên lúc này Vụ Mang Mang được tiếp đãi nhiệt tình như vậy, trong lòng rất cảm kích, dù bị Lộ Lâm mượn lễ nghĩa để lợi dụng một chút nhưng cô cũng tỏ ra có thể chịu đựng.

“Em thơm quá”, Lộ Lâm khen.

“Cảm ơn chị”, Vụ Mang Mang bị Lộ Lâm khen mà sợ đến nổi da gà.

Trong quan hệ hai giới, thực ra sức thu hút của mùi hương không hề kém cạnh nhan sắc, chỉ là dễ dàng bị bỏ qua mà thôi.

Có lúc chỉ vì mùi hương phảng phất từ người đối phương mà có thể khiến bạn thấy rung động.

Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu mà nước hoa được yêu thích.

Nhưng trên thực tế trong tất cả các mùi, mùi cơ thể mới là thứ có thể giải mã được chất xúc tác của tình yêu.

Mùi cơ thể không thể gọi là dễ ngửi, nhưng nó lại có đủ sức hấp dẫn giới tính.

Giống như món sầu riêng vậy, người không thích sẽ thấy buồn nôn. Mà khi đã thích rồi thì tuy không thể nói sầu riêng rất thơm, nhưng hễ ngửi thấy sẽ chảy nước bọt, nảy sinh ham muốn được ăn.

Sở dĩ Vụ Mang Mang bị dọa đến sồn da gà là vì cảm thấy Lộ Lâm có thể đã nảy sinh “ham muốn được ăn” với cô.

Vụ Mang Mang không có ý kỳ thị les, nhưng bị một les theo đuổi thì thực sự khó chịu, vì đối phương rất dễ viện cớ “chúng ta đều là phụ nữ, chị chỉ muốn làm chị em với em” để qua ải.

Lúc này Lộ Lâm mượn đề tài thảo luận nước hoa và tinh dầu để kéo gần lại khoảng cách đôi bên.

Bất giác Vụ Mang Mang nhớ tới, lúc đó hình như Lộ Thanh Thanh cũng từng hỏi cô dùng nước hoa gì.

Lúc này Vụ Mang Mang và Lộ Lâm sánh vai nhau đi lên, Lộ Thanh Thanh phía sau ngẩn ra rồi không cam tâm chạy đuổi theo, cô nàng và Lộ Lâm một trái một phải kẹp sát Vụ Mang Mang ở giữa.

Phía sau ba cô là Lộ Tùy, Thẩm Đình và Ninh Tranh đang đưa mắt nhìn nhau.

Ninh Tranh không nhịn được hậm hực chất vấn Lộ Tùy, “Cô ấy là tôi đưa đến đây, chị cậu làm như thế mà coi được à?”

Lộ Tùy chẳng buồn đếm xỉa, cười ngựa bỏ đi.

Thẩm Đình liếc Ninh Tranh thêm mấy cái rồi cũng cười ngựa đi mất.

Ninh Tranh đến muộn nhất, còn chưa chọn ngựa nên chỉ có thể đi bộ.

Buổi chiều nắng gắt, một đám phụ nữ nhà giàu đương nhiên không chịu nổi ánh nắng, sau khi cười ngựa dạo bộ thì quay về biệt thự. Trong nhà có spa, chăm sóc da mặt, tóc, làm móng tay... đủ loại phục vụ, trình độ của họ đều đẳng cấp, đến đây thư giãn cuối tuần đúng là hưởng thụ cực lớn.

Vụ Mang Mang và Lộ Lâm cùng Lộ Thanh Thanh cùng tận hưởng dịch vụ làm móng, cô tò mò quan sát xung quanh, ngôi biệt thự này rất tao nhã và đầy ắp mùi nghệ thuật, tranh sơn dầu treo trên tường đều rất đắt tiền, Lộ Lâm giới thiệu với Vụ Mang Mang, rằng bộ sưu tập trong thư viện của biệt thự còn phong phú hơn.

Nhưng tranh độc bản thời Trang, Nguyên quý giá nhất đều được cất trong ngôi biệt thự trên đảo của Lộ Tùy.

Vụ Mang Mang cũng nhận ra ngôi biệt thự này của Lộ Tùy có lẽ chỉ dùng để tiếp khách, thương nhân mà, mối quan hệ trong kinh doanh luôn đứng hàng đầu.

Còn Lộ Thanh Thanh sau khi nghe Lộ Lâm nói thì ra sức nhéo vào eo lưng mảnh mai của Vụ Mang Mang, “Hay quá, sao cậu chưa nói với tớ là cậu đã đến đảo thần bí?”

Đảo thần bí? Đảo Vàng Bạc thì có!

Vụ Mang Mang bĩu môi, “Đi công việc mà. Hơn nữa trên đảo không cho chụp hình, không có hình thì ai tin, tớ mà nói ra dám chắc sẽ bị đám phụ nữ các cậu nói là tớ thèm muốn đến phát điên rồi.”

Thế giới mạng tàn nhẫn như thế đó, không có hình thì còn nói gì được.

Trong lúc nói chuyện, cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, một phụ nữ đang nghe điện thoại bước vào, lúc đi ngang ghé nằm làm móng của Vụ Mang Mang thì cúp máy, cúi xuống vô thức nhìn đôi chân đang ngâm trong nước của cô, chị ta ngước lên nhìn cô rồi nói: “Chân đẹp đấy.”

Vụ Mang Mang cười, đáp lại “Cảm ơn”.

Người kia hàn huyên với Lộ Lâm, Lộ Thanh Thanh quay lại kéo tay Vụ Mang Mang, hưng phấn nói nhỏ, “Là chị Lưu đó.”

“Là chị ấy?! Đúng đúng đúng, tớ có xem qua Weibo, đúng là cô ấy” Vụ Mang Mang cũng nhớ ra.

Chị Lưu là nhân vật nổi tiếng ở thành phố này, có năng lực có sự nghiệp, chồng là nhân vật lớn trong giới điện ảnh, một phần ba bộ phim chiếu trong rạp mỗi năm hoặc ít hoặc nhiều đều có công ty của anh ta tham dự, mà chính chị Lưu cũng có một công ty quản lý riêng, ba thiên hậu lớn bây giờ đều do công ty chị ta lăng xê.

“Nếu được chị ấy thích và ký hợp đồng thì chắc chắn sẽ nổi tiếng lắm.” Lộ Thanh Thanh mơ mộng, mỗi cô gái thời trẻ đều có giấc mơ làm ngôi sao.

Lộ Thanh Thanh rõ ràng là chưa tỉnh giấc.

Vụ Mang Mang thì không có hứng thú, xem sở thích là nghề nghiệp thì phải mạo hiểm cực lớn, bởi có thể vì sở thích mà bạn sẽ đánh mất chính mình.

Móng tay và chân làm xong rồi, Lộ Thanh Thanh cứ kéo Vụ Mang Mang đến bắt chuyện.

“Chị Lưu, móng tay chị đẹp quá, vừa dài vừa thon cứ như móng giả ấy.” Lộ Thanh Thanh tâng bốc.

Chị Lưu, Đỗ Nghi Quân, làm sao không nhìn ra tâm tư của Lộ Thanh Thanh, thế là trò chuyện dăm ba câu qua loa với cô nàng.

Chủ đề nhanh chóng chuyển sang tâng bốc sức mạnh của công ty Đỗ Nghi Quân, xem đó là nơi đào tạo ngôi sao hàng đầu.

“Thanh Thanh nếu có hứng thú thì có thể lưu lại số điện thoại chỗ trợ lý chị, nếu có vai nào thích hợp có thể thông báo em đến thử.” Đỗ Nghi Quân nói.

“Thực ra hình tượng của Mang Mang cũng rất hợp màn bạc đúng không?” Lộ Lâm hỏi Đỗ Nghi Quân.

Đỗ Nghi Quân quan sát kỹ người mà Lộ Lâm đề cử, cười rồi gật đầu, “Mặt nhỏ, dáng đẹp, có tiềm năng ngôi sao bẩm sinh.”

Tuy Lộ Lâm chỉ nói một câu nhưng người thông minh như Đỗ Nghi Quân làm sao không nhận ra ý của Lộ Lâm, chị ta không phải người tùy tiện lên tiếng.

Vụ Mang Mang bất ngờ bị điếm danh, thật sự có phần mừng rỡ.

Cô hiếm khi được giả vờ làm thực nữ khiêm tốn, lại còn được gọi tên, miệng cảm ơn còn tay thì nhận lấy danh thiếp của Đỗ Nghi Quân, tỏ ra vô cùng cảm kích.

Hai cô gái được như ý muốn chạy sang bên kia chơi.

Đỗ Nghi Quân mới cười, nhìn Lộ Lâm, “Cô bé này xem ra không phải người cùng một đường với cậu.”

Lộ Lâm chỉ cười, chị ta biết Vụ Mang Mang và mình không phải người cùng đường, nhưng có ai sinh ra mà “cong” ngay đâu?

Gió to rồi đương nhiên sẽ bị thổi cong thôi.

Lộ Lâm không sợ Vụ Mang Mang hiện tại quá thẳng, mà sợ trong lòng cô chẳng theo đuổi thứ gì.

Lộ Thanh Thanh một lòng muốn làm ngôi sao, Vụ Mang Mang lại chỉ muốn che giấu tật xấu của mình, nên Lộ Thanh Thanh tiếp tục tặng bốc Đỗ Nghi Quân, còn vụ Mang Mang lại lên lầu tắm rửa, nghỉ ngơi chốc lát rồi thay đồ cưỡi ngựa, xuống lầu.

Lúc đến đầu cầu thang thì bất ngờ gặp Thẩm Đình.

Vụ Mang Mang lịch sự gật đầu chào, trong lòng cô vẫn ghét chuyện Thẩm Đình nói xấu sau lưng cô nên không có ý chủ động nói chuyện.

Hai người một trước một sau vào thang máy, Thẩm Đình nhìn Vụ Mang Mang qua vách thang máy trơn bóng.

Dáng vẻ cô rất ưa nhìn, đôi mắt to long lanh, sống mũi cao thanh tú, và cả đôi môi với đường cong cực đẹp, căng mọng sáng rỡ như đóa hoa đào mùa hạ, làn da rất trắng, dưới làn da ẩn hiện ánh hồng rạng rỡ, trông rất linh hoạt, khiến người khác biết rõ đời tư của cô cực kỳ bê bối nhưng cũng không thể có ác cảm nổi.

“Tiêu Cố Cung là em họ em à?”

Giọng Thẩm Đình vang lên, Vụ Mang Mang hơi ngược mắt nhìn sau gáy anh ta rồi “ừm” một tiếng.

Biệt thự có cả thảy ba tầng, thang máy nhanh chóng xuống đến tầng một, hai người lại một trước một sau bước ra.

Vụ Mang Mang cứ ngỡ như thế là xong, ai ngờ Thẩm Đình ngừng lại, quay đầu nhìn cô, “tốt nhất em nên tránh xa Ninh Tranh ra.”

Vụ Mang Mang không nói gì, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Đình dò xét ý trong câu nói đó, rất dễ để nhận định rằng anh ta đang nói thay Thẩm Viện Tử.

Có lẽ Thẩm Đình cũng nhận ra sự hiểu lầm đó, ho khẽ: “Cậu ta chưa chơi đủ.”

Vụ Mang Mang không ngờ Thẩm Đình lại nói thế với cô, là quan tâm cô sao?

Con người cô có một điểm không tốt, đó là người khác chỉ cần đối xử tốt với cô một chút thôi là cô sẽ dễ dàng quên mất thù cũ.

Vụ Mang Mang thấy Thẩm Đình sắp đi thì vội bước lên sánh vai với anh ta: “Tôi và Ninh Tranh không phải quan hệ như anh nghĩ.”

Thấy Thẩm Đình liếc xéo, Vụ Mang Mang phải thừa nhận là cô nói như vậy không đáng tin cho lắm, đành giải thích thêm: “Đúng là anh ta đang theo đuổi tôi nhưng tôi vẫn chưa đồng ý.”

Tuy Vụ Mang Mang không có tình cảm nam nữ với Ninh Tranh, nhưng chinh phục kiểu đàn ông “con chim không chân”, bẻ gãy “đôi cánh thay lòng” như Ninh Tranh thì đối với bất kỳ phụ nữ nào cũng đều có cảm giác rất thành tựu.

Vụ Mang Mang không thể phủ nhận bản thân có thú vui kỳ dị này, giống như cô cũng không thể phủ nhận hứng thú muốn quyến rũ loại đàn ông cấm dục như Lộ Tỳ.

“Trước đó tôi không hề biết anh ta là vị hôn phu của Thẩm tiểu thư.” Vụ Mang Mang giải thích, dù là ai cũng không muốn bị hiểu lầm, đúng không?

“Họ chưa kết hôn.” Thẩm Đình nói.

Vụ Mang Mang nhìn Thẩm Đình, anh ta nói cứ như thể không muốn Thẩm Viện Tử đính hôn với Ninh Tranh vậy.

Nhưng đây là chuyện nhà người ta, Vụ Mang Mang chẳng buồn can dự.

“Hóa ra em ở đây, làm anh tìm mãi. Thay đồ rồi à? Anh đang tìm em đi cưới ngựa đây, bây giờ mặt trời xuống núi rồi, không làm tổn hại đến làn da mỏng

manh của phụ nữ các cô dâu.” Ninh Tranh bước đến chỗ Vụ Mang Mang, sánh vai cô nhìn Thẩm Đình.

Ninh Tranh không kìm được lại đùa nghịch đuôi tóc của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vội bước sang phải một bước, “Thật trùng hợp, em vừa hẹn đi cưới ngựa với Thẩm Đình rồi.”

Lần này Vụ Mang Mang không thèm gọi “Thẩm tiên sinh” nữa.

Nụ cười trên gương mặt Ninh Tranh cứng đờ, ánh mắt dần tối lại, “ồ, thế hả?”

Câu này là nói với Thẩm Đình.

Anh em tốt phải biết là không được đụng đến vợ bạn chứ.

Tiếc là “vợ” Ninh Tranh lại là em gái Thẩm Đình.

Tuy Thẩm Đình cũng rất bất ngờ về lời nói dối của Vụ Mang Mang nhưng lúc này anh ta không vạch trần mà gật đầu trong ánh mắt của Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang thở phào, bị tố cáo thì không hay rồi.

Ninh Tranh và Thẩm Đình nhìn nhau, cả hai đều không nhường nhịn, cuối cùng Ninh Tranh cảm thấy đuối lý nên quay sang nhìn Vụ Mang Mang.

Cho dù Ninh Tranh rất muốn giải thích quan hệ của anh ta và Thẩm Viện Tử, nhưng nội tình quá phức tạp, chỉ có thể giải thích là thực ra anh ta không thích Thẩm Viện Tử, nhưng chính anh ta cũng không thể phủ nhận tương lai nếu cưới vợ thì chắc cũng sẽ không ai ngoài Thẩm Viện Tử, lúc này lại đang đứng trước mặt Thẩm Đình nên Ninh Tranh đành tỏ ra phong độ: “Thế thì chúc hai vị đi chơi vui vẻ.”